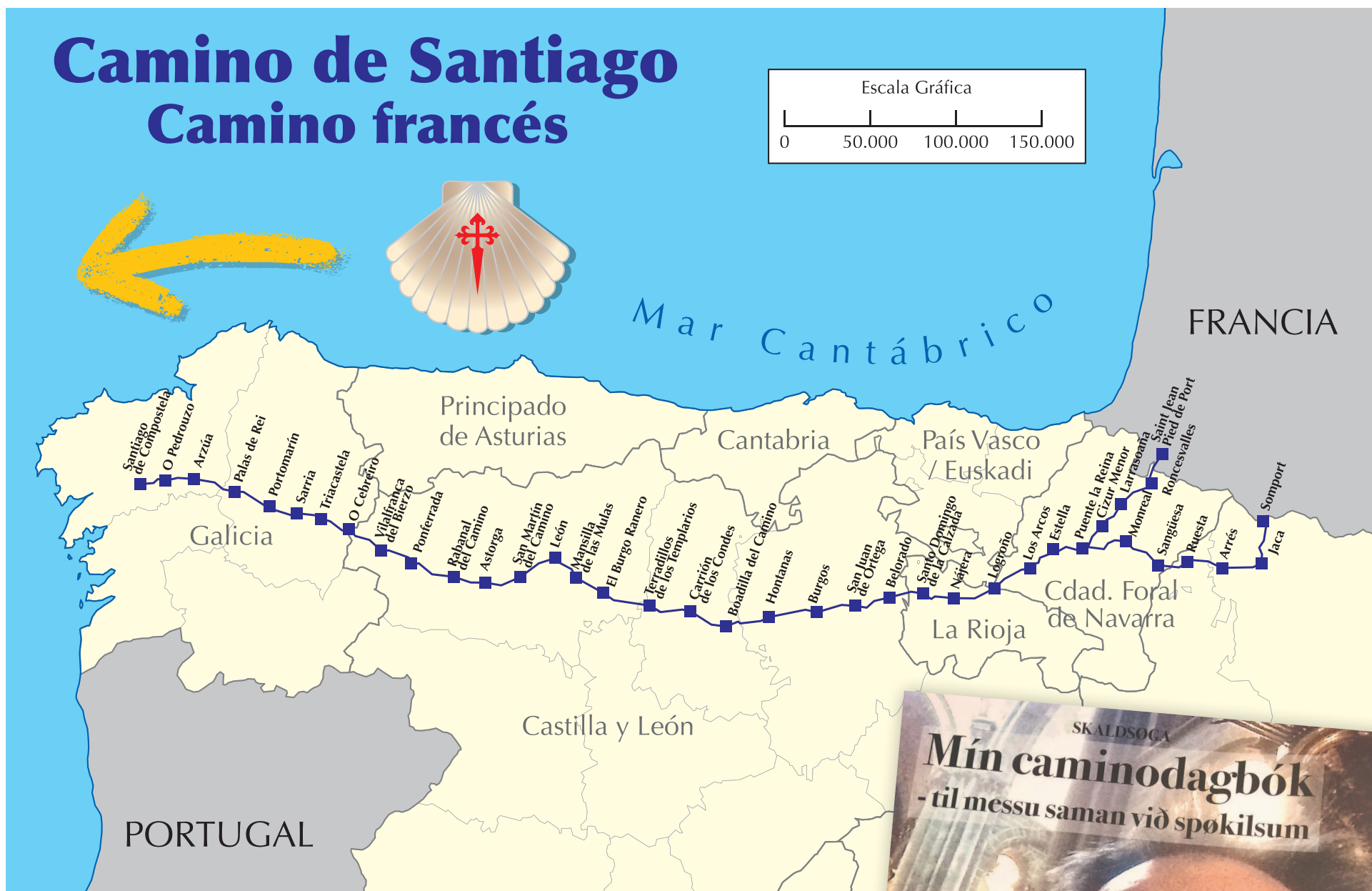

Camino de Santiago Camino francés

Hetta er leiðin, sum Høgni Rasmussen gekk á pílagrímsferðini

upplivað hett á ein so ógvusligan hátt fyrr. Hetta var ein broyting, sum mær slett ikki dámdi. Eg flippaði út. Helt eina stutta sinnisrørda røðu, sum millum annað innihelt niðursetandi útsangir um tær við hitt borðið, og segði, at tær vóru við at upprætthalda eitt negativt sýn upp á kvinnur við at bólka seg soleiðis saman í móti heildin. Segði, at her speglaðu tær bara samfelagið, har kvinnur vera settar uttanfyri. Nú vóru tað tær, sum settu seg fyri seg. Júst sum kvinnur eru vanar í føroyska samfelagnum. Eg fór alt ov langt.

Eg pískaði meg sjálfvan upp og bleiv rættiliga illur. Eg sá at onkrar høvdu tár í eygunum. Eg endaði við at siga, at nú fór eg niðan á kamarið og kom ikki aftur í kvöld.

Dagin eftir gongur aftur galið. Nøkur starvsfólk drekka um kvöldið, koma ov seint til fundin um morgunin og tykjast illa uppløgd – hundasjúk. Høgni biður um umbering fyri kvöldið fyri, men støðan endar við nýggjum samanbresti, og so er verkstovan er oyðiløgd. Seinni skal bumban bresta.

Útstoyttur

Høgni Rasmussen hevur skrivað eina skaldsøgu, sum tykist vera rættiliga persónlig, bersøgin og avdúkandi.

– Skaldsøgan tekur støði í út-blakingini av mær, men eg havi ikki hug at koma nærri inn á,

hvussu bókin er skrivað. Fólk mugu sjálvi lesa hana, sum tey einaferð vilja, sigur Høgni Rasmussen.

Í nøkrum førum brúkar hann røttu nøvnini á veruligum persónum – eitt nú nærmastu familjuni – í øðrum førum hevur broytt nøvn á fólki – til dømis fyrrverandi starvsfeløgnum.

– Einhvør bók tekur útgangsstøði í tí persóni, sum skrivar hana. Søgurnar taka støði í mær, og eg havi valt at skriva bókina sum eina skaldsøgu. Tað er eingin ivi um, at dagbókin er ávirkað av tí sinnisstøðu, sum eg var í um tað mundið. Tað var ein trupul tíð fyri meg, og tað ber dagbókin eisini boð um. Eg havi valt ikki at broyta huglagið í dagbókini, hóast eg í dag ikki hevði orðað meg í slíkari vreiði. Men eg var illur og sárur, og tað sæst eisini í dagbókini, sigur Høgni Rasmussen.

Í bókini endar uppgerðin millum eigararnar við, at Høgni verður keyptur út úr fyrirkunni.

»Tey høvdu tosað við grannskoðaran, og virðini vóru gjørd upp. Høvdið var kvett av mær. Kvettið var framt. Restin vóru formalitetir«

»Aftaná vóru skrivað nøkur uppskot til tíðindaskriv. Tað var Egin, sum sat og skrivaði hasi djúpt manipulerandi uppskotini. Ella Egin og Esther? Tey fingi veruliga øði í meg. Tað eina uppskotið hevði yvirskriftina »Ættarliðsskifti á virkinum«. Ættarliðsskifti? Har var næstan

eingin munur á aldrinum, og vit høvdu stovnað fyrirkuna saman.

Kanska var tað, sum Henry segði har upp í Roncesvalles. Hann segði, at hava ein sjálv-søknan mann í starvi, var sum at hava ein tikara sum keliðjór. Fert tú ímóti, er stórir kjansur fyri, at tú verður etin. Tá eg var móður og ørkymklaður av longdum yvirilivsisbardaga, var eg eitt lætt offur. Sjálvsøkin fólk kunnu vera sera dugnalig, men tey gera alt fyri seg sjálv.»

Høgni Rasmussen skrivur í bókini um, hvussu hann fleiri ferðir gjøgnum lívið hevur verið útstoyttur – bæði sum barn og ungur, og her at enda útstoyttur frá sínum virki av sínum egnu.

– Eg síggi tað aftaná, at eg havi verið útstoyttur fleiri ferðir. Júst tá tað er hent, havi eg ikki havt ta kensluna, og eg havi altið reist meg og eri farin víðari. Hetta er ikki nakað, sum er sermerkt fyri meg. Øll menniskju uppliva at verða útstoytt onkuntíð, og eg havi eisini verið við til at útstoyta fólk. Eg eri ikki betur enn onnur, og eg havi ikki upplivað nakað, sum onnur ikki uppliva. Tað er ódámlegt at vera útstoyttur, men tað er ein lívstreyt hjá flestu menniskjum, sigur Høgni Rasmussen.

Er komin fyri seg

Høgni Rasmussen fjalir ikki út yvir, at uppgerðin í hansara fyrirkuna rakti hann meint, og hann kom í eina lívskreppu.

Nýggja bókin hevur fingið heitið skaldsøga og er góðar 130 síður til longdar

Pílagrímsferðin í Spania hjálpti honum at koma fyri seg aftur, og í dag kennir Høgni seg at vera væl fyri.

– Í dag havi eg tað gott, og eg eri langt frá tí støðu, sum eg var í fyri trimum árum síðani. Tá ið eg hyggi eftir tí, sum eg skrivaði tá, og síggi myndirnar, sum eg tók, virkar tað næstan, sum at tað var ein annar persónur enn eg. Eg føli veruliga, at hatta var ikki eg, tí tann persónurin var so nógv øðrvísi, enn eg vanliga síggi meg, sigur Høgni Rasmussen.

Pílagrímsferðin var gevandi og kveikjandi fyri hann, og eftir at hann sína fyrstu ferð í 2015, hevur hann gingið leiðina eina

ferð afturat – seinnu ferð saman við konuni Elin.

– Eg havi fingið nógv burtur úr hesum báðum ferðum. Tær vóru spennandi á hvør sín hátt. Caminoin virkar dragandi. Tað er nakað serligt við at ganga, og at verða partur av einum felagskapi. Eg kenni tað sum nakað gott og gevandi, og eg ætli mær avstað aftur, sigur Høgni Rasmussen.

»Tað skal vera gott at enda hesa dagbókina, so til ber aftur at síggja annað enn mína egnu pínu og meg sjálfvan. Tað skal vera gott at síggja onnur. Tað skal vera gott at hyggja upp«.